

La Rifa de Nadal

Dedicat a «jo», afectuosament.

Avui, amables llegidors, he tancat la caixeta del meu humor i vaig a explicar-vos un conte sentimental, que crec us agradarà, perquè, segons varen dir-me, a escriure contes sentimentals hi finc tanta *pata* com a esquil·lar *calvos*, que era l'ofici que feia fins ara, i que he tingut de plegar per què em donava molta feina i poques pessetes...

No trobeu estrany que us expliqui un conte de la rifa de Nadal, havent-ne passat ja el temps; aquest és nou i succeït l'any mil noucents trenta u. Abans de seguir endavant us aconsello que agafeu una dotzena de mocadors per a eixugar-vos les llàgrimes que farà brollar dels vostres ulls aquesta narració:

Aquell any la diada de Nadal s'esqueia a l'hivern; un hivern cru, que tenia els arbres sense fulla i la gent es veia obligada a portar més roba que en ple agost. Doncs, pels vols de Nadal, a Fredelucs haurieu presenciat una sèrie de drames propis d'aquest temps. Allà, al fons d'un portal, una pobra dona que per falta de llenya escalfava el seu fill a cops de bastó. Els carrers d'aquell poblat no hi transitava ni una ànima, sols algú viatjant barceloní, abrigat fins les orelles amb barret de copalta i guants de pells de rata. Als afores hi havia la barraca on hi habitava la família d'En Japet, protagonista d'aquest conte.

En Japet era casat amb la seva dona i tenia una filla de dotze anys; vivien feliços encara que els diners en aquella casa no hi entraven pas a cabagats; eren pobres i en lloc de menjar pollastres i menges fines, havien d'acontentar-se en menjar patates i fesols i com a bons cristians, beure el vi batejat.

En Japet, que ja començava a tenir ganes d'ésser ric i donar-se bona vida, digué a sa muller:

—Que et sembla Tina si compressim un dècim de la Rifa de Nadal? Podria ésser que amb poca feina ens fessim rics.

—Ai, si!, Japet;estic segura que treurem, perquè tota la setmana entrant, que somniava que havia tret «la grossa».

En Japet comprà el dècim i el dia del sorteig anà a esperar les notícies a la taverna d'En Maldeventre. La Caterina vora el foc ja barrinava el que faria dels diners que treurien; quan li semblà que ja era hora d'haver arribat el número agraciat, envià a la seva filla Tecleta a la taverna a saber noves.

Mentre la Tina navegava vent en popa en un mar d'il·lusions arribà la noia corrent esverada.

—Mare, el Pare ha tret...

—Que hem tret dius —interrompí la dona fent un gran salt—. Ja ho deia jo! Som rics, som rics!...

—Oh, és que el Pare ha tret...

—La «grossa», ja m'ho penso! On és, Tecleta, el teu pare?

—A la taverna que...

—Que ho celebra! Anem-hi, filla!

La pobra noia acompanyà a la seva mare a la taverna; la Tina trobà el seu home assegut a una cadira, borratxo com una sopa, amb uns ulls que semblava volien sortir-li de les conques, els braços penjim-penjam i la cara vermella com un pigot. Al veure'l la Tina l'abraçà.

—Ja ho sé Japet que has tret: Som rics! Som senyors

En Japet per tota resposta s'adormí profundament.

—Dieu que heu tret la rifa? Preguntà el taverner Maldeventre tot estranyat.

—Així m'ho ha dit la Tecleta.

—Jo, no és veritat, — replicà la noia.

—Desgraciada!, bé m'has dit que el teu pare havia tret.

—Però, si no m'heu deixat explicar? Jo volia dir que el pare havia tret el vi que ha begut, perquè li havia fet mal.

I acompanyant les paraules li assenyala les mostres que hi havia als peus d'En Japet d'haver descansat *la pela*.

—Desgràcia! Fatalitat! —exclamà la Tina desesperada. Jo que em creia ésser rica! Hem mataré; m'han enganyat! Ah, Japet, si en lloc de dormir estiguessis despert, pobre de tu!..

I fora de si, tot era llengar impropis i paraules contra son marit que sense fer-ne cas, continuava ronxant sorollosament.

Fou tant gran el transtorn que tingué aquella dona, que desesperada, a l'endemà s'anà a tirar a la via... quan el tren ja havia passat!..

RAMÓN FERRER MONPLET

Arbúcies.

